

OBAVIJESTI

Kroz tjedan posebno slavimo:

Dan	Spomen/blagdan	Mise
Ponedjeljak 27. 08.	Sv. Monika	u 7,30 i u 19,00 sati
Utorak 28. 08.	Sv. Augustin, b. n.	u 7,30 i u 19,00 sati
Srijeda 29. 08.	Mučeništvo sv. Ivana Krstitelja	u 7,30 i u 19,00 sati
Četvrtak 30. 08.	Svagdan 21. tjedna kroz godinu	u 7,30 i u 19,00 sati
Petak 31. 08.	Svagdan 21. tjedna kroz godinu	u 7,30 i u 19,00 sati
Subota 1. 09.	Svagdan 21. tjedna kroz godinu	u 9,00 i u 19,00 sati
Nedjelja 2. 09.	22. NEDJELJA KROZ GODINU	u 7,30; 10,00 ; i u 19,00 sati

- Danas su sv. mise u 7,30; **10,00**; i u 20,00 sati.
- Od sutra, ponedjeljak 27. 08., večernje sv. mise su u 19,00 sati, kako kroz tjedan tako i nedjeljom.
- U četvrtak je cjelodnevno klanjanje. Upišite se na papir u sakristiji.
- U subotu je prva sv. misa u 9,00 sati u kapeli sv. Josipa. Navečer je sv. misa u 19,00 sati u župnoj crkvi.
- Već je duže vrijeme oglašeno Zahvalno hodočašće povodom godine vjere u Rim, a još se niste prijavili. Odlučite se i dođite prijaviti se.
- Tisak: Glas koncila

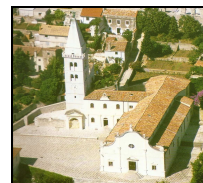
U crkvi sv. Nikole sv. mise su u 19,00 sati osim u srijedu, četvrtak i petak u 8,00 sati.

Vjerovanje da je petak 13. **nesretan dan** datira od petka trinaestoga 1306. kada je kralj Filip od Francuske dao uhititi i mučiti vitezove Templare. Drugo tumačenje kaže da je petak 13. nesretan dan zato što je Isus umro u petak, a na Posljednjoj večeri je bilo 13 ljudi.

Petak se smatra nesretnim danom od davnine i pripisuje mu se npr. da je Eva nagovorila Adama da "zagriže jabuku" u petak, potop u Noino vrijeme je započeo u petak, Bog je u petak graditeljima Babilonske kule pomiješao jezike, a i Solomonov hram razoren je upravo u petak.

Izdaje: Župni ured, Š. Kv. Kozulića 8, 51550 Mali Lošinj
Tel. 051/231-731; fax. 051/233-942.
<http://www.dekanat.losinj.hr>; e-mail: zupni.ured.mali.losinj1@ri.t-com.hr

Odgovara: Ivan Brnić, župnik

LISTIĆ ŽUPE MALI LOŠINJ

Godina: V

26. kolovoza 2012.

Broj: 203

21. NEDJELJA KROZ GODINU

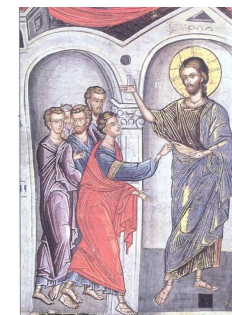
Današnja čitanja

Prvo čitanje: Jš 24,1-2a.15-17.18b

Drugo čitanje: Ef 5,21-32

Evangelje: Iv 6,60-69

U ono vrijeme: Mnogi od njegovih učenika čuvši to rekoše: "Tvrda je to besjeda! Tko je može slušati?" A Isus znajući sam od sebe da njegovi učenici zbog toga mrmljaju, reče im: "Zar vas to sablažnjava? A što ako vidite Sina Čovječjega kako uzlazi onamo gdje je prije bio?" "Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su." "A ipak, ima ih među vama koji ne vjeruju." Jer znao je Isus od početka koji su oni što ne vjeruju i tko je onaj koji će ga izdati. I doda: "Zato sam vam i rekao da nitko ne može doći k meni ako mu nije dano od Oca." Otada mnogi učenici odstupiše, više nisu išli s njime. Reče stoga Isus dvanaestorici: "Da možda i vi ne kanite otići?" Odgovori mu Šimun Petar: "Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga! I mi vjerujemo i znamo: ti si Svetac Božji."

NEPRESTANO SE VRAĆATI VJEČNOJ BOŽJOJ LJUBAVI

Često zamjenjujemo bezuvjetnu ljubav s bezuvjetnim pristankom ili odobravanjem. Bog nas ljubi bez pridržaja i bez uvjeta, ali ne odobrava kršenje vjernosti, nasilje, mržnju ili zlobu kao ni mnoge druge oblike zla, budući da se svi ti oblici protive ljubavi kojom bi Bog želio prožeti ljudsko srce. Zlo je odsutnost Božje ljubavi. Zlo ne pripada Bogu.

To da nas Bog bezuvjetno ljubi, znači da nas ljubi i onda kad mi mislimo i govorimo zlo. Kao što roditelji koji ljube čekaju na povratak izgubljenoga djeteta, tako Bog čeka na nas. Za nas je životno važno čvrsto se držati istine, da Božja ljubav prema nama nikada ne prestaje, čak ni onda kad smo ga uvrijedili svojim činom. Ova bi nas istina trebala prisiliti da se neprestano vraćamo vječnoj Božjoj ljubavi.

Henri J. M. Nouwen

Radostan sam što sa sobom ne vučem neriješene sukobe s drugima. Ali nemam nikakva jamstva da neću upasti u bezizlaznu napetost s nekim čovjekom. Tada bi mi bilo važno u posljednji dan svoga života učiniti ono što mogu da izmiren s tim čovjekom pođem u smrt. Svakako osjećam da ne mogu objasniti sve nesporzume niti riješiti sve probleme s drugim ljudima. Vjerujem da će sam Bog uzeti te probleme u svoje ruke, da će mojom smrću objasniti nešto od onoga što je ostalo nejasno i da će poneki sukob jednostavno nestati. Ja mogu samo u svom srcu stvarati mir i sve sukobe predati Bogu u ruke. Tamo gdje mogu nešto poduzeti, to ću i učiniti. Ali neću živjeti pod prisilom da moram riješiti sve sukobe. Umiranje me oslobađa i od prisile da se moram pred svima opravdati. Ne moram svima još jednom reći da sam mislio dobro. Moja će smrt također pokazati što je na meni bilo kruto i nepomirljivo. No, ona će svu uskoću i krutost razbiti i preobraziti. Tako ću pred Boga moći staviti svoje sukobe i ljudima do kojih mi je stalo signalizirati svoju pripravnost na pomirenje i oprostjenje. Ali neću sama sebe zaniijekati i izgubiti samopoštovanje moleći i zaklinjući sve da prihvate moje oprostjenje.

Želim umrijeti u slobodi, rasterećen i od pritisaka da sebe svima učinim razumljivim, da se pred svima moram opravdavati, svima tumačiti što sam svojim postupcima i govorenjem mislio. Ne moraju me svi shvatiti. Ne moram ostaviti neporočnu sliku. Dobro je ako ponešto ostane još hrapavo i nesavršeno. Smrt je veliki preobrazitelj. Ona će dovršiti sve što ovdje ostavljam kao neku krpariju. Složit će što je u meni bilo lomljivo, povezat će slomljeno i iz toga oblikovati sliku koja o meni postoji od vječnosti.

Tako svoga posljednjeg dana neću biti ovisan o sudu ljudi, nego ću sebe u svojoj krhkosti predati Bogu i njemu prepustiti što će učiniti od moga života. Moj poziv više mi nije važan. Bitno mi je jedino da utonem u Božju ljubav koja prašta i da ponesem sa sobom sve što me još opterećuje. Pouzdajem se u to da moje pomireno srce može u smrti probiti i ispuniti mirom i ono nepomireno u ljudima oko mene.

OČI

Nema ništa kao što su oči. Nijedno osjetilo se s njima usporediti ne može. Opip je važan, okus je važan, sluh i njuh su važni. No, oči su posebne. Vid je poseban. Oči su doista čudesne. Možda ne toliko kao nekakav tjelesni organ koji ima svoju unutarnju strukturu i zakonitost funkcioniranja, koliko ono što su one u mogućnosti i zbilji.

U posljednje vrijeme sam obuzet razmišljanjem o očima. Gledam ljude u oči. Ne uvijek izravno nego potajice, dokle netko može izdržati, dokle je «granica dobrog ukusa» ili «kulturnog ponašanja». Nekada netremice. Nekada vrlo kratko. Nekada duže. Nekada u tramvaju. Nekada na ulici. Nekada uopće ne gledam.

Kakav li svijet taj pogled drugoga čovjeka otkriva? Što oči pokazuju? Optimizam ili pesimizam? Razvaline ili tvorevine? Ljubav ili mržnju? Rat ili mir? Požudu ili nesebičnost? Lukavost ili naivnost? Razigranost ili umrtvljenost? Žalost ili radost? Afirmaciju ili negaciju? Strah ili hrabrost?

Što zapravo oči rade? One otkrivaju, gledaju, motre, razmišljaju, zrcale, ogledaju, vide, uočavaju, opažaju, spoznaju, zamjećuju i primjećuju, skrivaju i otkrivaju, prijete i kažnjavaju, smiju se i plaču, plaše se i hrabre, blage su i prijeteće, otvaraju se i zatvaraju. Ne znamo zašto je tomu tako ali mi često ne vidimo ono što je bitno, pa se kaže da smo slijepi kod zdravih očiju. A slijepcima kadikad oči nisu potrebne da bi vidjeli. Ili ne znamo gledati ili gledamo bilo što. Netko bi nam trebao otvoriti oči. Oči upijaju i razaraju. One su uviđavne ili nepristojne. One su snažne isto toliko koliko i riječi. One lažu ili svjedoče o istini.

Možemo tako razmišljati do u beskraj. I nikada nećemo stići do kraja jer nazočimo posvemašnjem misteriju koji se tiče čovjeka i njegovog Stvoritelja?

Htio bih samo imati blage oči kao u moje majke.